

ἀπὸ τῆς σφοδρότητος τῆς ἡλίου, οὐ τοίνυν ὁμοίως δὲ ἵνα τὰ φύλλα, ὡς ἄν, οἱ καρποὶ. ὁ γὰρ χυμὸς, ὁ αἰαβαίνων, ὁμοιωθεὶς, οὕτως τὰ φύλλα, ὡς εἴπομεν. τοιοῦτο ἔχοντες ἐστὶν ἡ κρίσις καὶ ἐν ταῖς ἐλαγίαις, αἱ πολλαίαις σερεῖσκονται ἢ ἰδίαν καρπῶν. ὁπόταν γὰρ ἡ φύσις πέψιν ποιήσῃ, αἰαβαίνει περὶ τὸς ἐν τῆς λεπτότητος, ὅσοι ἐκ ἐπέφθη ἐκ τῆς θερμότητος, ἐστὶν οὖν αὐτῇ ἡ ὑγρότης φύλλα. ἡ δὲ πέψις, ἐστὶν ἀσπός. ὅταν δὲ τελεωθῇ τὰ δευτέρω ἐστὶν ἡ πέψις, ἡλιανται καρποὶ, καὶ ἐκβαίει εἰς τέλος ἡ ὕλη καὶ τὸν τόπον τὸν ἐν αὐταῖς. αἱ ἀκαρδαὶ αὐταῖτος ἐστὶν ἐκ τῆς ἡλίου ἢ φυτῶν, οὐ μὴν τῆς αὐτῆς φύσεως. λέγω οὖν, ὅτι ἐν τῷ φυτῷ ὄντι ἀραρότης, καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς φύσεως αὐτῆς ὄντι πέψις, καὶ αἰαβαίνει ὑγρότης ψυχρά, καὶ μετ' αὐτῆς βραχεῖα διάκρισις, διερχομένη ἐν οὐκείνῃ τῇ ἀραρότητι, ποιεῖ γὰρ αὐτῷ συμπίπτουσαι ὁ ἡλίου κἀντεῦθεν εἰσὶν αἱ ἀκαρδαί, διὰ τῆς καὶ τὸ εἶδος αὐτῶν ἐστὶ πυραμοειδές. ἐστὶ γὰρ ἡ βάσις αὐτῶν ἀρχομένη ἀπὸ ταχέως, καὶ περὶ ἡρώδου εἰς ἰσχνόν. τὸ δὲ γίνεται, διότι καταβραχυὸς ἡ ἀρῆ πικρὸς τινὸς ὄντος τῶν φυτῶν, αὐτῶν αἰσὶ τὰ μέρη αὐτῶν, μετ' ὅπῃ τῶν σπασί, τῆς ὕλης. τοιοῦτο ἔχοντες καὶ τὰ δένδρον ἢ φυτὸν γίνεται, οὐ ἢ κεραλή ἐστὶ πυραμοειδής. Κεφάλαιον η.

Η κλοάξια δὲ χροά, ὁφείλει ἔχει περὶ ἡμα κοινότερον ἐν τοῖς δένδροις. ἅλι πομεν γὰρ, ὅτι ὡς περ κοινὴ ἐστὶν ἡ λευκοτις ἐν τῶς, ἔτος καὶ ἡ χλοερότης ἐκ τῶς. καὶ τὸ ἐστὶν, ὅτι ὕλη χροά ἢ πλοισιότερα, καὶ μᾶλλον πεπιμμένη. δὲ τοίνυν ἵνα ἡ χλοερότης ἐν πᾶσι τοῖς φυτοῖς, ὅτι αἱ ὕλη λευκοσι καὶ ἀραρόσι πᾶς ὕλον τῶ δένδρου, βραχεῖα τῆ ἡ θερμότης πέψις, ἐργάζεται, καὶ ὁποῦται ἐκείνῃ ὑγρόν, ὁ φανερὸν ἐξείδεν. καὶ τὸ ἐστὶν ἡ χλοερότης ἢ ἐν τοῖς φυτοῖς, ἐὰν μὴ μείζων ἡ πέψις ἡλιαν, ὁφείλει δὲ ἔχει μέση ἐν τοῖς φύλλοις καὶ ἐν τοῖς ἔχουσι τῇ δυνάμει. ἡ ἡ χλοερότης οὐ φθαίρεται, ἐὰν ἡ ὑγρότης ἐν αὐτῇ, ἡ περὶ ἐστὶν ἐκ τῆς ἡλίου τῆς γῆς. ἐξ ἀμφοτέρων γὰρ τούτων, ἡ χροά γίνεται ἡ χλοερό. τῆ του σημείον, ὅτι οἱ φλοοὶ τῆ δένδρου, ὅταν ξηραίνονται αὐτῶν, μελαίνονται, ἐν τῶς δὲ εἰσι λευκαί. ἐν τοῖς δένδροις γὰρ μεταξὺ τῆς χροά καὶ χροά χλοερόν γίνεται ἐν τῇ ὅπῃ φαιετα αὐτῶν, τῆ δὲ χροάτος ἢ φυτῶν, τῆς εἰσι ἔσοποι. πᾶς γὰρ αἰα περὶ ἡρώδου, πᾶς ἡρώδου, πᾶς μείσον. τὰ μὲν οὖν αἰα ἐκτενόμενα, ἔχουσι αἰσταν, ὅτι ἡ φύσις αὐτῶν φαίνεται ἐν τῇ ἐν τῆ ἡρώδου,

finē à Solis vehementia. Non igitur ita necesse est ut folia sint, quemadmodum fructus. Humor enim ascendens, & alteratus, is folia est, ut diximus. Eodem modo in oliuivudicium est, quæ sæpe fructu suo priuatur. Cum enim natura digestionem absoluerit, ascendit primò præ tenuitate id, quod non maturuerit: & est humor ille folia, digestio verò flos est. Cum autem maturuerit altero anno, fructus nascuntur, & ad finem exibat materia secundum locum, qui in eis est. Spinæ verò eodem modo è genere plantæ sunt, non tamen eiusdem naturæ. Aio itaque quòd in planta raritas est, & in principio naturæ eius decoctio est, & ascendit humor frigidus, & cum ea parua discretio raritatem illam peruadens: facit itaque Sol illam coagulari: & inde spinæ fiunt. Et idcirco earum forma pyramidalis est: incipiens enim eorum basis à gracili, in crassitudinem procedit. Id autem fit, quia aer paulatim per plantam extensus, partes eius auget cum extensione materiæ. Eodem modo omnis arbor, vel planta fit, cuius caput fuerit pyramidale.

CAPVT VIII.

Color autem virescens res communissima in arboribus esse debet. Videmus enim, quòd quemadmodum communis est albedo intus, ita viriditas foris: & id est, quia materia viuunt propinquiore, ac magis concocta. Oportet ergo ut sit viriditas in plantis omnibus, quia materiæ attrahunt, & lignum arboris rareficient, breuè que calor digestionem facit, remanetque humor illic quispiam, foris apparens: & id est viriditas in plantis, nisi maior insit digestio. Debet autem media esse in foliis & in lignis potestate. Viriditas autem non corrumpitur, si humor in illa sit, qui de genere terræ est. Ex ambobus igitur hisce color viridis fit. Huius signum est, quod cortices arboris, quum aruerint, denigrantur: intus autem albi sunt. In arboribus itaque inter duos colores, viridis color fit per ipsarum superficiem. Figurarum autem plantæ tres modi sunt. Quædam enim sursum prodeunt, quædam deorsum, quædam inter hæc modo medio. Quæ igitur sursum tendunt, causam habent, quia natura ipsarum in medullis apparet,

ἐν τῶς δὲ εἰσι λευκαί. ἐν τοῖς δένδροις γὰρ μεταξὺ τῆς χροά καὶ χροά χλοερόν γίνεται ἐν τῇ ὅπῃ φαιετα αὐτῶν, τῆ δὲ χροάτος ἢ φυτῶν, τῆς εἰσι ἔσοποι. πᾶς γὰρ αἰα περὶ ἡρώδου, πᾶς ἡρώδου, πᾶς μείσον. τὰ μὲν οὖν αἰα ἐκτενόμενα, ἔχουσι αἰσταν, ὅτι ἡ φύσις αὐτῶν φαίνεται ἐν τῇ ἐν τῆ ἡρώδου,